

Ragyogó fényár vette körül, amikor felébredt. Nem látott semmit, csak a sugarak melengető becézését érezte a testén. Hosszas töprengés után rájött, hogy mennyországban van, csak az angyalok hiányoznak, vagy azok közül valaki, akik itt hagyták a telepet. Egy éve, tíz éve, száz éve, nem tudta már, mikor.

Létező volt számára a hajnal, amikor kiült a konyhája elé, az esti evés, az asszony, aki a faluból hetente egyszer ide biciklizett, és letette az ajtaja elé a kosarat, amiben kenyér, krumpli, bab, borsó, liszt volt, és zsír kicsike csuporban. Először még kiment elé, később már csak kiszólt neki, hogy él, de egy idő múlva elfelejtette a szavakat, pedig az asszony mintha kérdezett is volna valamiket, amikre csak morranton. Aztán már ezt sem kellett. Mikor hallotta, hogy megjött, zörgött valamivel.

Most mégis örült, hogy felötlött benne a mennyország képe, és vele a szó, de a Nap megijedve a kiszáradt, öreg testtől, mint serdülő lány, akit tiltott játékon kaptak, riadtan visszahúzta a sugarait, és magasra szökkent az égen. Ő pedig rádöbbsent, hogy konyhájában, a fából összetákolt priccsen nyomorúságos rongyaiban fekszik.

Nem sokáig kellett a mennyországnak, szomorkodott. Megrémült ezektől az érzésektől, hiszen már elfelejtette, hogy mi az öröm, a szomorúság. Ki is menekült a konyhája elé, ahol csak az üdögélés van, a maga elé nézés, nincs ég, nincs Nap, nincsenek madarak, csak Ő van az idő megbocsájtó türelmeként.

Zúgást hallott, a hang irányába fordította a fejét, fájdalom hasított belé a mozdulattól. Egy motoros száguldott felé, nagy féknyikorgással megállt előtte. Kopasz fiatal fiú volt az, fekete bőrdzseki, bőrnadrág volt rajta, ugyanolyan csizma a lábán. Elégedettséggel töltötte el, hogy meg tudja nevezni magában ezeket a dolgokat. Az, ami a fiú derekára volt kötve, ismerős volt neki, de oly hosszú ideig élt a szavak nélküli világban, hogy nem sikerült felidéznie, mi az. Ennek ellenére jókedve lett, szeretett volna beszélgetni vele. Először is megkérdezni, hogy milyen évet írnak, melyik hónap és nap van, aztán megtudni, hogy mi történt szegénnyel, hogy ilyen fiatalon kihullott a haja. De szavak helyett csak hörgés tört fel belőle. Érezte, hogy folynak a könnyek az arcán...

A fiú meg csak ordítózik, leveszi a derekáról azt a valamit, azzal hadonászik, de mit mond? Üöeeiáooieöee - ezeket a hangokat hallotta először, meg is jegyezte gyorsan. Aztán a többi hangot is felfogta:

Bdsttvscgnykmstmndmugdgltk! - ha az előzőekhez hozzárakja, megtudja, hogy miért olyan dühös ez a kopasz fiú.

Kapaszkodót keresett: az iskola, a tanító, ahogy olvasni tanította őket! Bud... tet... ci... ok... min... let... egyetlen értelmes szótag felismeréséig sem jutott el, már-már feladta, amikor a kopasz visítózni kezdett, és ez a hang, mint egy hurok, jelentéssel bíró szavakká rántotta össze az addig roncsaiban heverő mondatot: Bűdöstetvescigányokmostmindmegdögletek! - boldogan nevetett, igen, most már érti, csak beszélni nem tud.

- Hol vannak a többiek? - üvöltötte a kopasz.

A romokra mutatott, és intett, hogy elmentek. Szerette volna magához ölelni ezt a fiút, aki bizonyára angyal, a mennyországból küldték hozzá, hogy segítsen rajta, elvégre nem mehet úgy oda, hogy nem érti, mit mondanak neki, még azt is megéri, hogy újra beszélni is tud.

- Akkor te vagy az utolsó! - nevetett a másik. - Mielőtt megdöglesz, megtáncoltatlak egy kicsit! Gyerünk, vetközz meztelenre!

Hányszor kellett már az életében parancsra meztelenre vetkőznie: először, mikor nyilas suhancok törtek rájuk, és a jéghideg vízbe hajtották őket, aztán Auschwitzban. Az anyja, apja és a húga gázkamrában végezte, ő megúsza, de nem tudta kitörölni a borzalmakat az emlékezetéből, ezért meg sem nősült, aztán az ötvenes években az ávósok aranyakat kerestek rajtuk, amik eltűntek a faluból. Mindig úgy érezte, hogy meztelenre vetkőztetik a megbélyegző szavakkal, ezért is mondott nemet a többieknek, mikor hívták, hogy menjen velük új életet kezdeni a városba. Itt legalább nyugalomban élhet, nincs becsmérő csúfolás, lekicsinyelő szó.

És most ide jött ez a kopasz fiúangyal a mennyországból. Ott sincs igazság!

Düh rázta meg testét. A kő a markában elfért, kitapogatta az ujjaival, éles volt!

- Mi lesz már?! Ne kívánd, hogy én vetkőztesselek le!

A fejét célozta meg, az vérző koponyával lezuhant a motorról, de felállt, és elindult felé. Most már tudta, hogy amit a kezében ütésre emel, azt régen bikacsöknek mondták, aztán gumibotnak, de ennek vas van a végén...

- Te szemét! - bukott ki belőle, és leköpte az előtte állót.

Az eget látta, ami kék volt, színes tollú madarak repültek a vörös színűvé izzó Nap felé.